

1.

K upřesnění počtu obětí Vietnamců, Laosanů, Kambodžanů a Američanů

V minulé sedmé části jsem uvedl, že ve vyhazovací válce USA proti Vietnamu bylo zabito přes 4 milióny Vietnamců, Kambodžanů a Laosanů a USA shodily na Vietnam třikrát více bomb, než použily za celé období druhé světové války. (Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku*, Press Brno 2015, s. 213.)

Vyšel jsem z údajů, jež byly publikovány. Nyní, přestože se mezi sebou i liší, je dále rozvedu, konkretizuji.

„Vietnamská válka stála životy 58 tisíc Američanů a 3 milióny Vietnamců...“, (Dokument USA 2008, *Válka ve Vietnamu, Peklo na zemi (1), Nacionalismus a budování národa 1945-1960*); „30. dubna 1975 padlo hlavní město Jižního Viet-

„Co myslíte?

Jakou udělala Amerika největší chybu? Byla to nedostatečná příprava a špatně zvolená strategie vedení války? Nebyla náhodou chyba už to, že se do války zapletla? Přeci jen jedině, co USA dokázala, bylo posunutí sjednocení Vietnamu pod komunistickou rouškou o 11 let.

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalháváná tvář USA - VIII. část - pokračování z minulého čísla)

Nebo to byla špatná podpora na domácí půdě?... Za co se bojovalo nyní? Politické strany dávaly od Vietnamu ruce pryč a obyvatelé válku odmítali. Pojďme se nyní podívat na čísla, která jsou skutečnými důkazy hrůz války.

Americké ztráty:

58 202 amerických vojáků padlo. Z toho asi 8 tisíc pilotů, 10 tisíc zemřelo při nevojenských situacích a dalších 10 tisíc zemřelo vlastní palbou, špatně svrženou bombou atd.

slných“ představitelů USA – Z. K.) americké letectvo do jižního Vietnamu, aby tam zahájilo bombardování. Schválil použití napalmu, schválil chemické zbraně pro zničení úrody a porostů sloužících jako úkryty, v rámci tzv. „strategického hamlet programu“ nahnal milióny lidí do něčeho, co ve skutečnosti fungovalo jako koncentrační tábory, nebo do městských slumů.

Dopady použití chemických zbraní jsou stále znát. Vypravíte-li se do nemocnic v Saigonu, pořád tam najdete deformované plody, děti, které se narodily s nejrůznějšími ošklivými deformacemi... v důsledku všech těch chemických jedů... Ale dnes, o několik generací později, to nikoho nezajímá. (Chomsky Noam a Vltchek Andre: *Západní terorismus. Od Hirošimy k drogové válce*, BROKEN BOOKS 2014, s. 26.)

„Totéž se dělo v Laosu a v Kambodži. Velmi se mluví o tom, jak příšerný byl Pol Potův režim, ale takřka nikdo se

JEŠTĚ K VÁLCE VE VIETNAMU A DALŠÍM AGRESÍM USA V 60. LETECH

namu Saigon do rukou Severního Vietnamu, což ukončilo dekádu dlouhých sporů, jež si vyžádala životy víc než 2 miliónů Vietnamců a přes 58 000 Američanů.“ (Americké války: *Iluze a realita*, Editoval Buchholt Paul, Clarity Press, Inc., s. 83.)

2 600 000 Američanů prošlo Vietnamem, z nich cca 1 až 1,5 miliónu prošlo pravidelně kontaktem s nepřítelem. Více než **60 tisíc veteránů spáchalo sebevraždu, 22 let byl průměrný věk amerického vojáka ve Vietnamu... 61 % padlých bylo mladších 21 let.**

Ztráty VC (Vietkongu) a NVA (severovietnamské armády): více než 533 tisíc vojáků.

Civilní ztráty: více než 700 tisíc + dalších 42 tisíc, které od roku 1975 zabila nevybuchlá munice. Následky války jsou samozřejmě mnohem dalekosáhlejší. **Vlivem používání chemikálií ze strany USA (Agent Blue a Agent Orange) došlo k poškození genetické informace zasažených obyvatel.** Na úkor toho se dodnes rodí děti s defekty. Odhaduje se, že na území Vietnamu, Laosu a Kambodži leží až **80 tun nevybuchlé munice a min.** (Viz *Válka ve Vietnamu díl 4 - Průběh, výsledek a následky*, 11. 03. 2020, Wikipedie.)

K tomu ještě dodám **několik slov amerických, kritických intelektuálů**, jež se dotýkají uvedeného tématu:

Noam Chomsky... V listopadu 1961 poslal Kennedy (údajně jeden z největších „demokratů“ a „svobodomy-

nezmiňuje o tom, co k němu v Kambodži vedlo. **Na začátku sedmdesátých let dvacátého století bombardovalo americké letectvo venkovské oblasti Kambodže se stejnou silou, jaká byla použita spojenci při leteckých operacích v Pacifiku během druhé světové války.** Plnili instrukce **Henryho Kissingera** ohledně **masivní bombardovací kampaně proti Kambodži:** „Cokoli, co létá, proti čemukoli, co se hýbe.“ To je v podstatě **volání po předem očekávané genocidě...** Rozsah bombardování nebyl nikdy reportován, jen ve vědeckých časopisech nebo v okrajových zdrojích. Přitom jde o **vraždění miliónů lidí, zničení čtyř zemí**, které se z toho nikdy nevzpamatovaly...

Andre Vltchek: Několik let jsem žil ve Vietnamu, v Hanoji, a měl jsem na starosti dopady kobercového bombardování v oblasti Planiny džbánů v Laosu... Ale psal jsem i o Kambodži. A závěry, ke kterým jsem dospěl, byly naprosto šokující. **Stejně jako v případě tolika dalších míst, destabilizovaných a znásilněných Západem, probíhala i tady odhodlaná dezinformační kampaň, prováděná odnožemi západních masmédií.** Kambodža za vlády Pol Pota byla vykreslena jako jeden z nejděsivějších příkladů zločinů spáchaných komunismem.

Pol Potův režim, neměl naprosto nic společného se socialismem, natož s komunismem. Psát o jakémisi hrůzném, „kambodžském komunismu“ (jako odnoží „asijského komunismu“ – viz rozsáhlý text, zanícených a dobře placených antikomunistických publicistů: 4. část II. dílu „Černé knihy komunismu. Zločiny, teror, represe“, Paseka/ Praha/Litomyšl 1999), je zcela účelové, nevědecké.

A skutečný příběh, genocida páchaná na národech jihovýchodní Asie Západem, byl potlačený anebo úplně opomenutý.

Americká kampaň za použití bombardérů B52 spočívala v bombardování laoského a kambodžského venkova, které mělo zabránit tomu, aby se Laos a Kambodža přidaly k Vietnamu v jeho boji za osvobození. **Milióny lidí byly nemilosrdně zabity.** (Tamtéž, s. 27-28.) Ano milióny lidí, Laosanů a Kambodžanů, byly zabity Američany, vojáky poslanými vládou Spojených států, oné údajné „kolébky“ a „citadely“ údajných „lidských práv“ a „demokracie“.

„Válka si v letech 1954 až 1975 vyžádala životy dvou miliónů civilistů a 1,1 miliónu severovietnamských, 223 748 jihovietnamských a 58 132 amerických vojáků. Američané na Vietnam svrhli asi 45 miliónů tun bomb a ve válce použili mnoho nových zbraní a otestovali i účinky 72 miliónů litrů herbicidů.“ (Vietnam si připomněl konec války. Po 40 letech už USA nejsou nepřítelem, ČT 24, Aktualizováno 1. 5. 2015.) „Americké síly se dopustily během války mnoha zločinů. Nejznámějším případem se stal masakr obce My Lai, kde příslušníci ozbrojených sil USA 16. března 1968 vyvraždili 567 obyvatel včetně 170 dětí.“ (Američané šli do Vietnamu kvůli napadení „přízraky“ útočících člnů. ČT 24, 2. 8. 2014.)

Během války Spojených států ve Vietnamu (1965-1973), bylo zabito 250 tisíc dětí, kdy 750 tisíc jich bylo zraněno a zmrzačeno; svrženo 14 miliónů tun bomb a min. To odpovídá ekvivalentu 700 atomových bomb svržených na Hirošimu a je 3krát větší než tonáž bomb, použitých ve druhé světové válce. O život přišlo 58 000 amerických vojáků, většinou branců. Zraněno jich bylo 300 tisíc.

Průměrný věk amerického vojáka ve Vietnamu činil 19 let. V nadcházejících letech spáchali sebevraždu desítky tisíc veteránů, nebo byli duševně a morálně zničeni svou válečnou zkušeností.

V roce 1995, 20 let po porážce Američanů, oznámila **vietnamská vláda** o jak obrovské množství zabitých lidí v této válce šlo: **byly to 4 milióny vietnamských civilistů a 1 milión sto tisíc vojáků.**

Uvedenému, jistě pravdivému tvrzení, se velmi přiblížilo následně prezentované stanovisko McNamary, v sérii filmového dokumentu *Americké století očima Olivera Stonea, část 7, Johnson, Nixon a Vietnam, Štěstěna odvrátila*

tvář: „Po rozpadu Sovětského svazu se opět vynořilo vědomí Americké dominance. Podle obecně přijímaného mýtu Američané válku ve Vietnamu prohráli. Ale jak upozornil Noam Chomsky „... slovo porážka se používá proto, že nebylo dosaženo maximálního cíle. To je proměnit Vietnam v něco jako Filipíny. Úplná prohra to však nebyla. Dokázali zpusťovat Vietnam a odejít. Jinde později napsal: Jižní Vietnam byl prakticky zničen a šance proměnit ho v model čehokoliv v podstatě zmizely.“

„Když stárnoucí a už moudřejší McNamara navštívil v roce 1995 Vietnam, připustil, že navzdory oficiálním Americkým odhadům během války nezemřely 2 mili-

óny, ale až 3,8 miliónů Vietnamců. Oproti tomu Američanů v boji zahynulo 58 tisíc a 200 tisíc bylo zraněno. Spojené státy obrátily v trosky 9 000 z 15 000 jihovietnamských vesnic. Na severu pak všech 6 průmyslových center, 28 z 30 provincií a 96 ze 116 okresních měst. V krajině zůstala spousta nevybuchlé munice. Životní prostředí bylo zamořeno 70 milióny litrů herbicidů. **Většina původních vietnamských pralesů zmizela! Následky chemické války postihlo několik generací a jsou dodnes ke spatření v nemocnicích na jihu, kde byly defolianty užity. Mrtvá embrya ve sklenicích. Děti narozené s hroznivým znetvořením. Výskyt rakoviny mnohokrát vyšší než na severu země.“** („Americké století očima Olivera Stonea, část 7, Johnson, Nixon a Vietnam, Štěstěna odvrátila tvář“, /49:08-51:10/; totéž viz Stone O., Kuznick P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie...* s. 232.)

Ano. „Utrpení Vietnamu neskončilo osvobozením Saigonu v roce 1975. Od Haiti asi žádná jiná země nedospěla k nezávislosti za tak příšerných podmínek – podmínek, jež zahrnovaly ekologické poškození válkou v měřítku dosud nevídaném. Toto poškození nebylo vedlejším dopadem války, bylo součástí propracované strategie, jejímž neskrývaným cílem bylo zahnat vesničany do měst. Aby bylo možné oddělit Národní frontu osvobození od běžné populace a zásob jídla a bezpečných zákoutí džungle... Chemické znečištění bylo způsobeno dioxinem nasyceným Agentem Orange a jeho jinými chemickými defolianty. To spolu s krátery po bombách a všeobecným vojenským znečištěním z části dosáhlo toho, čím pohrozil generál letectva (USA – Z. K.) Curtis LeMay – „vybombardovali jsme je zpátky do doby kamenné.“

Bohužel pro Vietnam, příroda doby kamenné byla alespoň nedotčená, zatímco životní prostředí po válce s USA bylo otrávené.“ („Americké války: Fakta (Iluze) a realita“, Clarity Press, INC., s. 128

Přitom „Spojené státy se nikdy oficiálně neomluví, ani nepřipustily utrpení vietnamského lidu. V roce 1995 oznámil prezident Clinton urovnání vztahů s Vietnamem...“ /51:40-51:54/ „O válce, která hypnotizovala a formovala celou generaci, toho současná americká mládež ví velice málo a není to

náhoda... *Existuje totiž podle mne vědomá a systematická snaha vymazat Vietnam z historického povědomí.* („Americké století očima Olivera Stonea, č. 7, /52:11- 52:29/.)

Tomu mimo jiné nahrávala i slova bezostyšně arogantního a demagogického prezidenta USA R. Reagana, který se k válce ve Vietnamu vyjádřil takto: „Je načase říct, že **naše důvody byly šlechetné. Památka 50 tisíc Američanů si nezaslouží, abychom ji špinili tím, že budeme propadat pocitům viny, jako bychom se dopustili něčeho ostudného.**“ /52:33- 52:46/ Avšak těch 50 tisíc o život nepřišlo na základě vlastního přání a záměru. Připravila je o něj bezohledná, agresivní, nekoloniální politika vlád Spojených států (od D. D. Eisenhowera, Kennedyho a Johnsona, po Nixona). Bez té války by oni, mladí Američané o život nepřišli, „pane“ prezidente Reagane!

Obdobně se vyjádřil i Bill Clinton (20. 1. 1993): „Ať již si myslíte o politických rozhodnutích vietnamské éry cokoliv, stateční **Američané, kteří tam bojovali a umírali, měli šlechetné motivy.** Válčili za svobodu a nezávislost vietnamského lidu.“ (*Americké století očima Olivera Stonea...*, č. 7, /53:03/.) Vždyť je to tak, jako u Reagana, naprosto lživá fráze nejvyššího politického představitele USA. Jestliže si někteří vojáci mysleli, že šli bojovat a umírat za „šlechetné ideály“, tak jen proto, že jim to bylo „naočkováno“ masivní, falešnou, manipulativní propagandou politického vedení země. O žádný boj „za svobodu a nezávislost vietnamského lidu“ přeci nešlo a nemohlo jít, neboť šlo o pravý opak. O zachování jejich (Vietnanců) **otrockého podřízení zprvu francouzským kolonialistům** (proto 80 % nákladů Francouzů na válku ve Vietnamu bylo zapláceno vládou USA!) a po porážce Francouzů, šlo o jejich (Vietnanců) totální podřízení se Spojeným státům.

Vietnam se měl stát jejich protektorátem, tak jako Filipíny, nebo měl být anektován, jako Havaj aj.

Měl se stát, nikoli běžným vazalem USA, ale **obrovskou vojenskou základnou a nástupišťem k případnému razantnímu potlačení, pod strategickou frází „zadržování a zatlačování komunismu“**, jakéhokoliv národně osvobozenického boje nejen v Asii.

2.

Ještě několik faktů k roli prezidentů, vlády a CIA při agresi USA ve Vietnamu

Již jsem v předchozí VII. části připomněl, že přímá a otevřená agrese Spojených států vůči Vietnamu, byla zdůvodněna velkou lží McNamary a Johnsona o „incidentu“ v Tonkinském zálivu, to je ve vodách u břehů severního Vietnamu v srpnu 1964.

Dnes se můžeme dočíst např. v knížce „Americké války: Fakta (Iluze) a realita“ toto: „Ve Vietnamu byl smyšlený a notně zveličený „Incident v Tonkinském zálivu“ využit pro vstoupení USA do války. **Ve skutečnosti bylo „Rozhodnutí o Tonkinském zálivu“ vydáno Amerikou dva měsíce před samotným útokem.**“ (Cohen, Jeff a Solomon Norman, „Tonkin Lei Launched Vietnam War“, Media Beat, 27. července 1994; Viz také Pilger, John. *Heroes*, London: Vintage, 2001 – převzato „Americké války: Fakta (Iluze) a realita“, CLARITY PRESS, INC., s. 50.) Šlo tedy o předem vymyšlenou a připravenou

zvolené vlády Laosu a dosadila vládu, která lépe vyhovovala jejím cílům. Působnost Američanů se rozšířila na celý indočínský poloostrov. Eisenhowera střídal Kennedy, který tuto politiku podporuje: nechce vysílat jednotky, ale žádá CIA, aby posílila své akce **a dotírala na Sever** se svými spojenci z kmene Hmong.

CIA získala prostřednictvím laoského generála Vabg Pao, bývalého náčelníka kmene Hmong, jenž byl jejím placeným agentem, vliv na **tajnou armádu tohoto kmene (Hmong)**, kterou CIA v šedesátých letech **reformovala „pro boj proti laoským komunistům a Vietnamcům ze severu“**, kdy přitom „musela **přimhouřit oči nad obchodem s opiem, který armádě vynášel peníze.** Takto mohl Vang Pao používat leteckou společnost CIA, Air America, aby mohl svážet opium z plantáží ve vzdálených horách a aby mohl otevřít laboratoře na výrobu heroinu ve zlatém trojúhelníku. Po stažení Američanů začaly tyto soukromé laboratoře, zásobující mimo jiné americké vojáky, **exportovat heroin do Spojených států, kde obsadily jednu třetinu trhu s heroinem.**“ (Yvonnick, D. *Černá kniha CIA*, Práh 2018, s. 185.)

V roce 1961 mu **dojde, že bude muset do oblasti poslat americké vojáky. Po CIA v Saigonu je stále požadováno, aby přitvrdila svou kontrolu jihovietnamské vlády a dle potřeby ji změnila.** V roce 1963 je vláda v zemi čím dál méně efektivní a prezident Diem je nepopulární svým potlačováním budhistických mničů... **Kennedy tedy rozhodne svrhnout diktátora jeho vlastní armádou. Diem dobrovolně odstoupí, ale i přesto je i se svým bratrem zabit...**

V roce 1965 vedla CIA mnoho rozsáhlých tajných operací ve spolupráci s ozbrojenými silami, podobných těm vedených během druhé světové války OSS... Nejkontroverznější akcí CIA v této době byl **program Fénix**, vedený Williamem Colbym v letech 1968 až 1971 – Colby se poté stal ředitelem CIA. **Cílem bylo sestavit seznamy místních kolaborantů, kteří mohli pracovat jako informátoři (s. 183) Vietcongu, pokladači bomb či vrazi. Tito často jen údajní záškodníci byli následně zatýkáni, mučeni nebo likvidováni různými způsoby.** Počet podezřelých, zlikvidovaných v rámci programu Fénix, se odhaduje minimálně **na 20 000 osob.**“ (Yvonnick, D.: *Černá kniha CIA*, Práh 2018, s. 182-184.)

provokaci, kterou byla zdůvodněna vojenská agrese, válka USA ve Vietnamu, trvající jedenáct let.

Pokud jde o CIA, pak již uvedená fakta jsou věrohodně prezentována v publikaci Černá kniha CIA, Yvonnickem Denoělem: „CIA přispěla k porážce demokraticky

3.

V době války ve Vietnamu USA agresivně zasahovaly, jako vždy, i v jiných zemích

Ani 13 let (nepočítám sem 50. léta, kdy Američané z 80 % financovali válku Francie proti Vietnamu) **vedená válka USA ve Vietnamu nevyčerpávala sféru jejich bezostyšně agresivních ekonomických a politických zájmů, řešených přímým zasahováním do vnitřních záležitostí jiných zemí, které se nejen snažily ovládnout, ale fakticky je již ovládaly, lze ilustrovat následně:**

Jak jsem již uvedl (v části *Nádherná Amerika 6, bod II. „Aliance pro pokrok“ – drsný nástroj USA k potlačení pokroku v L. Americe - Dialog č. 356, březen-duben 2021*), byl Spojenými státy zformován a realizován **koncept**, jenž byl reakcí na kubánskou revoluci a národně osvobozené hnutí. Obsahoval v podstatě nejen nereálný plán ekonomické pomoci, ale především „pomoc“ vojenskou, **jako hlavní nástroj ke krvavému potlačení pokrokových hnutí v Latinské Americe.** Během dvou let od zahájení její činnosti proběhlo v Latinské Americe šest **vojenských převratů:** v **Argentině** (březen 1962), **Peru** (červenec 1962), **Guatemale** (březen 1963), **Ekvádoru** (červenec 1963), **Dominikánské republice** (září 1963) a v **Hondurasu** (říjen 1963). Dále došlo k **převratům v Brazílii** (1964), **Bolívii** (1966) a v **Argentině** (1966). Do konce dekády byla většina zemí Latinské Ameriky opět pod nadvládou diktatur.“ (*Livingstoneová, G.: Zadní dvorek Ameriky. USA a Latinská Amerika od Monroeovy doktríny po válku s terorem, GRIMMUS Politika /Historie 2011, s. 64.*) A ve všem uvedeném měli své „vražedné pařáty“ naši dnešní přátelé a spojenci v NATO, Spojené státy americké.

1966 - Vojenský zásah USA na Filipínách, podporující jejich proamerickou vládu

Filipínské souostroví, které kolonizoval španělský král Filip II. pro Španělsko (v roce 1565 a proto bylo po něm pojmenováno na Filipíny). Původně (po objevu v roce 1521) náleželo do sféry vlivu Portugalska. Hlavní město Filipín Manila, sloužilo Španělům i jako základna pro obchod s Čínou a Japonskem. Nizozemci se pokusili roku 1646 Filipíny dobýt, ale neúspěšně. Britský pokus z roku 1762 byl již úspěšnější, **Manila byla Brity dva roky okupována**, ale dohody obou zemí ji vrátili do španělských rukou. Po snaze Nizozemců a Britů toto **souostroví ovládnout, tohoto cíle dosáhly až Spojené státy**, které zasáhly do střetů

Španělů s domorodými povstalci. Američané, snažící se Španěly oslabit, filipínský odboj podpořili. Povstání zvítězilo a **Američané nakonec území anektovali. A po filipínsko-americké válce v roce 1901, se Filipíny staly kolonií Spojených států amerických.** (*Wikipedie.*)

Pokud jde o onu **vojenskou akci (agresi) USA z roku 1966**, pak šlo o pomoc **udržet proamerický, diktátorský režim vlády Ferdinanda Marcose** (aby se udržel u moci, což bylo až do roku 1986), kdy tak mohla **jeho diktatura**, neboť v září 1972 vyhlásil neomezené **stanné právo, fungovat nepřetržitě po příštích čtrnáct let.** Je přitom velmi zajímavé, že **George Bush st. o několik let později pochválil Marcose za „dodržování demokratických zásad“.**

Jistě, naplno chápaných jen poamericku! Taková už bývá politika americké, nadnárodní velkoburžoazie, oligarchů ve Spojených státech, oné prý „demokratické“ zemi. **Vraždy, stanné právo, agrese, vyhlazovací války proti vlasteneckému, národně osvobozenému i protiválečnému hnutí a už vůbec nemluvě o sociálně politických hnutích za sociální rovnost a spravedlnost!**

1967 - Spojené státy zasáhly na podporu vojenského převratu v Řecku

Již dříve, v VI. části tohoto vícedílného textu „Nádherná Amerika“, jsem na sedmi řádkách připomněl drsné, americké vměšování do vnitropolitických událostí v Řecku. Když týden před volbami, 21. dubna 1967, byl v zemi proveden, při angažovanosti americké armády (pobývajících na svých vojenských základnách v Řecku) a CIA, vojenský převrat. Tanky obsadily Atény a byl zatčen hlavní řecký generál Grigorios Spandidakis. V ten den Papadopoulos ovládl celé Řecko, obsadil královský palác a zatkl všechny členy vlády.

Papadopoulos, G.: Jeho minulost „hrála do karet“ CIA a vůdčím americkým politikům. Neboť byl „bytovým demokratem“ = sympatizoval s fašisty a aktivně spolupracoval s německými okupačními orgány i s gestapem. Po válce se stal členem fašistické protikomunistické organizace, dosáhl hodnosti majora a byl **vyškolen americkou CIA.** Proti komunismu bojoval i v řecké občanské válce, v níž byli nakonec komunisté poraženi, a mnozí z nich byli vyhnáni z Řecka. Papadopoulos byl i členem soudu, který odsoudil k smrti zastřelením jednoho z předních řeckých komunistů, Nikose Belojannise. Později byl povýšen na plukovníka. (*Wikipedie.*)

Král Konstantin se nakonec podrobil jeho diktátorskému režimu. (*Wikipedie.*)

die.) Šlo i o to, aby se zabránilo opětovnému příchodu k moci premiéra George Papandreu, který se stal premiérem již v dubnu 1964.

Papandreu, G. A.: Studoval práva a politické vědy. Za války byl ministrem exilové vlády, když se v říjnu 1944 vrátil jako ministerský předseda, snažil se v zemi potlačit revoluční hnutí. V roce 1946 byl zvolen do parlamentu a následně (1947) se stal ministrem vnitra. V roce 1951 byl náměstkem ministerského předsedy a po porážce své strany ve volbách, přešel do konzervativního tábora a v roce 1964 byl znovu postaven do čela vlády. (*Galský D., Žakovský R., Kdo je kdo ve 20. století, Svoboda Praha 1967, s. 327-328.*)

Tedy **nešlo o žádného socialistu, natož komunistu**, ale o **vůdce Strany středu** (Svazu středu založeného v roce 1961) a jeho případnou centristickou vládu. Ano **i to byl pro „amíky“ zločin!**

Při aktivní účasti Spojených států byl pučem „**plukovníků**“, nastolen **diktátorský, v podstatě polofašistický „režim plukovníků“**, vedených Georgiosem Papadopoulosem.

V době vlády junty byla pozastavena občanská práva, zesíleny politické represe, včetně mučení schváleného státem. Za pozornost stojí, že Papadopoulos byl aktivním spolupracovníkem německých okupačních orgánů i gestapa. Po válce se stal členem fašistické protikomunistické organizace, dosáhl hodnosti majora a byl vyškolen americkou CIA. Hned první měsíc své vlády nechal popravít 8 000 lidí. **Spojené státy se přiznaly k podpoře tohoto fašistického režimu až v roce 1999.** Zřejmě jim šlo, jak jinak, než o prosazení vskutku „demokratických procedur“ novou vládou - diktaturou „plukovníků“ a tím i o garantování „důsledného respektování“ a „dodržování“ „lidských práv“. Taková je přeci Amerika, politika USA...

1968 - Bolívie. Byl zorganizován lov na slavnou revoluční gardu Che Guevary.

Američané ho prý chtěli chytit živého, ale bolivijská vláda se bála mezinárodních protestů (Che Guevara se ještě během svého života stal symbolem revoluce), že se rozhodla ho zavraždit. A to rychle.

1971 – Spojené státy vojensky zasáhly při pozitivních změnách v Bolívii.

Tak prezident Juan Torres byl „nahrazen“ diktátorem Hugo Banzerem, který obratem poslal na krutou smrt 2 000 svých politických oponentů.

(*Pokračování příště*)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSc.